

היא ידעה שהוא הומוסקסואל ושהוא חי בזמנית עם גבר אחר. זה לא מנע את מערכת היחסים שלה איתו...

זה לא היה סתם סיפוריאהבה רגיל. זה היה סיפוריאהבה בלי הווה ובלי עתיד, רק עם עבר. זה היה כמו להכניס ראש בריא למיטה חולה. אני בחורה נורמלית, אוהבת גברים בלבד. הוא הומוסקסואל. אפילו לא דומיננטי. הוא ניסה בעבר להיות עם נשים, אבל לא הצליח.

האידים לא הפריעו לאהבה

מהמריבות שלנו במשך היום, בתוספת המתח המיני. כלילה הוא ניסה לגעת בי, אבל זחתי הצידה, מפני שהרגשתי שאני נמצאת עם אדם זר. טוב שלא נתתי לשום דבר לקרות. אני מודה לאלוהים שלא קרה בינינו שום דבר. מובן שעשיתי בדיקה לגילוי נגיפיאידס. נרגעתי, אני כרייאה.

טיוול הזה נתן לי להבין שהוא לא מתאים לי, שאנחנו לא בנויים לחיות ביחד. נראה שאימיתי עליו כאשה. לא הייתי האשה האידאלית שאולי מתאימה לו — חלשה, תלותית, נתמכת.

לארץ חזרנו כל אחד בנפרד. לא יכולתי לסבול עוד את המתח בינינו, והחלטתי לחזור שבועיים לפני מועד החזרה המתוכנן. מאז שחזרנו לא נפגשנו, רק שוחחנו בטלפון. דיברנו על הטיוול, על הקשיים שהתגלו בינינו, והחלטנו לנתק את הקשר בינינו. הוא לא כל כך קיבל את זה, אבל מבחינתי זה היה סופי. רק במבט לאחור הצלחתי לעכל מה ככלל קרה, ולאיוו צרה הייתי עלולה להיכנס.

כיום אני לא מבינה איך זה שכל כך הרבה אנשים — חברים שלו — תמכו ברעיון הזה, של חתונה עם הומוסקסואל. הם ראו את היחסים היפים בינינו, והיו בטוחים שאני אוהבת המרשיעה שלו כעניין, שהוא יוכל לצאת בעזרת מהמיסגרת הקודמת של חייו. החברים שלי, לעומת זאת, התנגדו לרעיון בכל תוקף. כיום אני מבינה שלהיות הומוסקסואל זה לא אופנה, לא מסר חברתי או התמרדות כנגד הורים, אלא דבר שנולדים איתו, ואי אפשר לצאת ממנו. הגבר הבא שלי יהיה... אולי, איוה מצוי, ממוצא איטלקי...
נעמי רון

וודו אותי, אמרו שהם סומכים עליי. על נגיפי המחלה לא סיפרתי להם. רצייתי לחסוך מהם את הראגה והסבל. הוריו מאוד שמחו לפגוש אותי. הם ידעו על היותו נושא נגיפים, לא השיימו עם צורת-החיים שלו, ולגביהם הייתי פיתרון מצויין. החלטנו לנסוע לטיול, ובדרך חזרה להתחתן.

טיוול היה ממש קטסטרופה. לא הסתרנו. כל עוד היינו בארץ,

„כאשר סיפר לי לפני חצי שנה שהוא נושא נגיפי אידס, לא עזבתי אותו. זה היה טירוף...”

הכל היה בסדר, כביכול, אבל ברגע שיצאנו לטיול הוא נלחץ מהרעיון שהוא יצטרך לתפקד כגבר. דני התחיל לדבר אליי בצורה לא יפה, העליב אותי. השינוי הקיצוני הזה הרדים אותי. פתאום גיליתי לירי משהו אחר, זו. ואת הזר הזה לא אהבתי. הצעתי לו שנוריד את המתחים ופי שוט ננסה ליהנות מהטיול. אבל הוא פיתח נגדי מעין שינאה לא-ברורה. הרגשתי שהנוכחות שלי מפריעה לו ממש, מעצבנת אותו. ניסיתי להוריד פרופיל, לא לדבר יותר מדי, לא להתבלט יותר מדי — כפי שאני בדרך-כלל נוהגת לעשות — אבל זה רק הרגיו אותו עוד יותר. עיצבן אותו שאני מנסה להיות בסדר איתו. הוא לא יכול היה להתמודד עם הכי שולן האישי שלו לתפקד כגבר נורמלי. ישנו כבתי-מלון יפים, במיטה זוגית. היה בינינו מתח כפול — כתוצאה

החבר, אגב, לא עושה חשבון לאף אחד. הוא מטורף ואומלל ממה שקרה לו, ולפי דעתי הוא כבר הרביק חצי מדינה. לפני נודע שהוא נגוע חורשיים כל את זה קשה מאוד, נכנס לדיכאון, אפילו ניסה להתאבד. הוא אמר שהוא לא יודע ממי הוא נרבק. היו לו גברים רבים, והוא לא יכול היה לדעת.

כאשר הוא סיפר לי את זה, הייתי ממש בהלם. הוא ניסה לעודד אותי, ונתן לי להבין שבעצם אין מה לעשות,

הגבר, שאת זהותו, כמובן, אין היא רוצה לחשוף, אינו ילד הארץ. הוא יהודי, שהגיע לכאן לפני 10 שנים. גם את עיסוקו אין היא רוצה לגלות. היא החליטה לקרוא לו דני.

סיפרה הצעירה:
 הבנתי שהוא לא בחור רגיל. היתה בו עדינות מסוייגת. נפגשנו כמעט יומיים, היו לנו שיחות מאוד עמוקות. הוא ראה בי את הצד החזק מבין שנינו. היה לו קשה לקלוט שאשה יכולה להיות חזקה

התאהבתי בו בזכות היותו אדם חם ויפההתואר, ממש בצורה בלתי-רגילה יפה באופי גברי, חתיך, גבוה, מושך. נפגשנו לפני שנה תוך כדי עבודה. הוא היה שונה מגברים אחרים ש היכרתי. היה בו יותר מדי מכל דבר: יותר מדי תשומת-לב אליי, יותר מדי התחשבות. הוא קינא כאשר גברים אחרים דיברו איתי או ניסו לחזר אחריי. הוא הגויים בקינאה שלו.

היתה בינינו כימיה נהדרת. תיכננו להתחתן. קיבלתי את עוברת היותו הומוסקסואל, אשר חי בזמנית גם עם עם חבר. אבל יחסיו עם החבר לא הפריעו לנו לפתח מערכת-יחסים יפה. „כאשר הוא סיפר לי, לפני חצי שנה, שהוא נושא נגיפי אידס, לא עזבתי אותו. זה היה טירוף. עזבתי אותו מסיבה אחרת: הוא לא יכול היה לחיות עם אשה, הוא לא יכול היה לתפקד כגבר.”

סיפוריאהבה הלא-מומזש והר לא-נורמלי הזה שידך לצעירה-תל-אביבית, בת 26, גבוהה וחטובת-גוף, נאה, אינטליגנטית, עוסקת באמנות. „אני לא מעופפת באוויר, לא מרחפת. אני בחורה ריאליטית, היא אומרת. „לא התייחסתי אל נגיפי-האידס כאל נגיפי-שפעת. אני מודעת היטב למחלה האיומה הזאת. הבנתי שאני עלולה להידבק בה, אם אנחנו נינשא. הבנתי גם שילדים משותפים לא נוכל להוליד. זו היתה מצידרי מעין הקרבה עצמית, דבר שמאוד לא מתאים לי מבחינת האופי.”

הוא סיפר לי על המחלה, הסכיר לי בדיוק מה הסיכויים, הסכנות. הבנתי את זה, אבל הייתי אופטימית. יותר מדי, כנראה. לא קינאתי ביחסים שהיו בינו לבין החבר שלו, אבל לא קיבלתי אותם כדבר-מובן-מאליו. היה נרמה לי שהרצון לפתוח דף חדש בחייו, עם אשה, יהיה חזק יותר.”

עוד לפני הטיול החלטנו שאם אני חנו חברים כל-כך טובים, ויש אהבה גדולה בינינו, זה יהיה רעיון טוב להתחתן. אז כבר ידעתי שהוא נושא נגיפיאידס. לא רק הוא, גם החבר שלו.